

A disznó az ember legősibb háziállatainak egyike. Mezopotámiában tartották először, érdekes módon pont ott, ahol ma vallási okokból tabunak számít. A kínai asztrológia tizenkét szimbolikus jegyében is szerepel. Babilonban ugyan tisztátalan állatként emlegették, mégis szerencsehozónak vélték, innen ered több nyelvben, így a magyarban is „a malacod van” mondás. A sertés házasításának ideje pár ezer évvel Krisztus születése előttre tehető, a Közel-Keleten és Kínában nagyjából egyidőben, de egymástól függetlenül jelent meg. Európában csak jóval később, 1000-1200 táján beszélhetünk házasított sertésről. Az Újvilágba is európai, pontosabban spanyol sertések kerültek. Kolumbusz Kristóf

nyolcat vitt magával, de ezek végül az ünnepi vacsoraasztalon végezték. Az amerikai sertéstenyésztés alapállományát aztán az a tizenhárom sertés képezte, amit Hernandez de Soto (1496-1542) spanyol felfedező vitt Amerikába. Soto vezette az első expedíciókat Amerika belsejébe, többek között a Mississippi folyónak is ő az európai felfedezője. Közép-Európa sűrű tölgyesei és bükkerdei a középkorban nagyszerű táplálékot szolgáltattak az éhes állatoknak, ám a városi életforma kialakulásával sokminden, így az állattartás módja is megváltozott. A városfalakon belül kellett elszállásolni, etetni és feldolgozni a jószágokat, így ezen a tájon a füstölt disznócomb, a mai sonka elődje már a 12. században megjelent. A sertés mégsem örvendett túl nagy népszerűségnek, mert járványok idején mindenevő tulajdonságáért a betegségek terjesztőinek tartották. Sok évbe telt, mire ez a bizalmatlanság a feledés homályába merült.

A következő századokban, az iparosodásnak és a népességnövekedésnek köszönhetően megnőtt a serteshús jelentősége. Karrierjét a sertéspestis törte ketté: a betegséget az Amerikai Egyesült Államokból hurcolták be Skandináviába, innen terjedt szét Európa többi államába, így Ausztrián keresztül Magyarországra is. 1895-től nagyon súlyos veszteségeket okozott a hazai sertésállományban, ahol megjelent a vész, az állatok 30-50%-a elhullott. Különböző előírásokkal, szigorításokkal az 1970-es évek elejére Európaszerte sikerült megszabadulni a fertőzéstől.